

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 22, 2022

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2022:9650](#) 10-11-2022

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2022:3148](#) 08-11-2022

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2022:2234](#) 26-10-2022

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2022:3472](#) 13-10-2022

Rechtbank

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2022:4240](#) 11-11-2022

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:6400](#) 07-11-2022

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2022:10000](#) 03-11-2022

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2022:6305](#) 14-10-2022

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:8620](#) 28-09-2022

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2022:8582](#) 27-09-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:8206](#) 22-07-2022

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2022:6733](#) 23-02-2022

RECHTSPRAAK

De GI verzoekt ex artikel 1:250 BW een bijzondere curator te benoemen, met een duidelijke taakomschrijving om de belangen van de minderjarige te behartigen in het lopende strafrechtelijk proces tegen de ouders.

Feiten en omstandigheden

De ouders oefenen gezamenlijk gezag uit over de minderjarige van twee jaar oud, die vlak na de geboorte in het huidige pleeggezin is geplaatst. De ouders van de minderjarige worden verdacht van kindermishandeling in de eerste zes weken na de geboorte van de minderjarige, waarbij verondersteld wordt dat zij daarbij ernstig letsel heeft opgelopen.

De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt om een bijzondere curator voor de minderjarige die haar kan vertegenwoordigen in het strafrechtelijk proces. De bijzondere curator kan beoordelen of het belang van de minderjarige gediend is met de indiening van een vordering benadeelde partij en, indien de bijzondere curator aanleiding daartoe ziet, handelingen verrichten in het strafrechtelijk proces. De GI verweet de advocaat eerder al onvoldoende voor het belang van de minderjarige op te komen. De advocaat vertegenwoordigt echter de ouders en de ouders willen de minderjarige weer thuis hebben. De ouders verzoeken om het verzoek af te wijzen, omdat er al genoeg partijen betrokken zijn. Subsidiair refereren de ouders zich aan het oordeel van de rechtbank voor wat betreft een benoeming van een bijzondere curator in de strafrechtelijke procedures.

Beoordeling

Op grond van artikel 1:250 BW kan de rechtbank een bijzondere curator benoemen wanneer in aangelegenheden betreffende de verzorging en opvoeding van de minderjarige de belangen van de met het gezag belaste ouders in strijd zijn met die van de minderjarige. Door het openbaar ministerie wordt verondersteld dat de minderjarige slachtoffer is geworden door handelingen en/of gedrag van de ouders op grond waarvan de minderjarige zich als slachtoffer in de strafrechtelijke procedures kan voegen om gebruik te kunnen maken van haar rechten als slachtoffer in deze procedures, waaronder het indienen van een vordering tot

schadevergoeding.

Teneinde de belangen van de minderjarige te behartigen acht de rechtbank het van belang een bijzondere curator te benoemen.

Conclusie

De rechtbank benoemt een bijzondere curator teneinde de minderjarige te vertegenwoordigen in strafrechtelijke procedures.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2022:10000

Zaaknummer: C/10/638285 / FA RK 22-3357

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

IPR| kinderscherming| ernstig fysiek letsel. In het zicht van kinderschermingsmaatregelen verhuizen de ouders met de minderjarigen naar Duitsland. Waar hebben de minderjarigen hun gewone verblijfplaats (art. 8 lid 1 Brussel II-bis)?

Feiten, omstandigheden en grieven

Vast staat dat de minderjarigen geboren zijn uit de relatie van de vader en de moeder. De vader heeft de kinderen erkend en de vader en moeder oefenen het gezamenlijk gezag uit. Op 29 april 2022 heeft de rechtbank Den Haag de minderjarigen voorlopig onder toezicht gesteld van 29 april tot 2 mei 2022 en de gecertificeerde instelling (GI) gemachtigd tot een uithuisplaatsing. De maatregelen zijn vervolgens driemaal verlengd, waarbij bij de laatste beschikking van 25 juli 2022 de minderjarigen onder toezicht zijn gesteld van 25 juli 2022 tot 25 juli 2023 en geplaatst in een voorziening voor pleegzorg tot 25 januari 2023.

De ouders zijn het niet eens met deze beslissingen en verzoeken in hoger beroep primair om de gegeven uitspraken en beschikkingen te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, vast te stellen dat de rechtbank onbevoegd was om van de verzoeken van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) kennis te nemen en hierop te beslissen. Subsidiair verzoeken zij om het verzoek van de raad tot ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing van de minderjarigen af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Internationale bevoegdheid van de Nederlandse rechter

Standpunten

De ouders stellen dat niet de Nederlandse rechter, maar de Duitse rechter bevoegd was, omdat ten tijde van de verzoeken van de raad de gewone verblijfplaats van zowel de ouders als de minderjarigen in Duitsland was. De ouders zijn met de minderjarigen op 25 april 2022 feitelijk naar Duitsland vertrokken met de intentie om in Duitsland het permanente centrum van hun belangen te vestigen. De ouders stellen dat zij al ruim twee jaar het voornemen hadden om te

verhuizen naar Duitsland en ook al meerdere acties hadden ondernomen die dit voornemen onderschrijven. Zo hadden ze het gezin per 25 april 2022 uitgeschreven uit de Basisregistratie Personen van de gemeente en ingeschreven in de Duitse basisadministratie. Ook bezitten de gezinsleden sinds 27 april 2022 een persoonlijk identificatienummer in Duitsland en heeft de vader op 26 april 2022 een arbeidsovereenkomst getekend bij zijn Duitse werkgever, per ingang van 1 mei 2022. Het gezin zal tijdelijk wonen op de boerderij van de werkgever van de vader. Op 2 mei is een Duitse bankrekening geopend.

De raad voert aan dat de gewone verblijfplaats van de minderjarigen niet is gewijzigd. De ouders zijn in zeer kort tijdsbestek verhuisd naar Duitsland en hebben bewust de betrokken instanties hiervan niet op de hoogte gesteld. De ouders hebben geprobeerd te voorkomen dat de hulpverleners achter (hun wens tot) de verhuizing zouden komen, door hen met leugens op het verkeerde spoor te zetten. De raad heeft de indruk dat de ouders zich – mede uit angst voor de uitkomst van het raadsonderzoek – hebben willen onttrekken aan de veiligheidsafspraken en de betrokkenheid van de instanties in Nederland.

Beoordeling hof

Het hof overweegt dat, aangezien de ouders in de loop van de procedure enige tijd feitelijk hun verblijfplaats in Duitsland hebben gehad, deze zaak een internationaal karakter heeft. De ouder hebben een onbevoegdheidsexceptie opgeworpen, inhoudende dat zij op het voor de bevoegdheidstoetsing relevante tijdstip met de minderjarigen niet langer in Nederland woonden, zodat de Duitse rechter op grond van artikel 8 lid 1 Brussel II-bis bevoegd is. Het hof stelt voorop dat in casu van toepassing is Verordening Brussel II-bis. De onderhavige zaak is in eerste aanleg voor 1 augustus 2022 ingeleid, waarmee de Verordening Brussel II-ter niet van toepassing is (zie art. 100 lid 2 Brussel II-ter). Artikel 8 lid 1 Brussel II-bis bepaalt dat rechtsmacht toekomt aan de rechter van de EU-lidstaat waar de minderjarigen ten tijde van het inleiden van de procedure hun gewone verblijfplaats hebben. Deze zal vastgesteld moeten worden op basis van de feiten en omstandigheden die eigen zijn aan iedere zaak (zie o.a. HvJ EG 2 april 2009, C-523/07, ECLI:EU:C:2009:225 en HvJ EU 1 augustus 2022, C|501/20, ECLI:EU:C:2022:619). Naast fysieke aanwezigheid van het kind op het grondgebied van een staat zijn andere factoren – zoals de duur, de regelmaat, de redenen voor het verblijf en de bedoelingen van ouders – van belang bij het aantonen dat deze aanwezigheid niet tijdelijk of toevallig is en dat er sprake is van een zekere integratie in een sociale en familiale omgeving.

Bij beoordeling van de rechtsmacht van de Nederlandse rechter moet in dit geval in procesrechtelijke zin onderscheid worden gemaakt tussen de procedure die heeft geleid tot de beslissingen van 29 april, 2 mei en 11 mei en de procedure die heeft geleid tot de beslissing van 25 juli 2022 (zie HR 28 februari 2014, ECLI:NL:HR:2014:443). Voor de procedure die heeft

geleid tot de beslissingen van 29 april, 2 mei en 11 mei geldt 29 april 2022 als peilmoment voor de toetsing van de rechtsmacht, aangezien het mondelinge verzoek van de raad toen is ingeleid. Het hof oordeelt dat de gewone verblijfplaats van de minderjarigen op dat moment in Nederland lag. Het hof overweegt hierbij dat, gelet op de leeftijd van de minderjarigen, hun gewone verblijfplaats in dit geval samenvalt met de gewone verblijfplaats van de ouders. De intentie van de ouders om naar het buitenland te verhuizen kan een relevante omstandigheid zijn, mits zij aan deze intentie uitvoering hebben gegeven. Aan de uit- en inschrijving in de Nederlandse respectievelijk Duitse basisadministratie, de Duitse bankrekening en de persoonlijke identificatienummers kan geen doorslaggevende betekenis worden toegekend. Een aanwijzing van verhuizing kan het ontslag van de moeder bij haar werkgever in Nederland en de indiensttreding van de vader bij een Duitse werkgever zijn. Uit verklaringen van de moeder blijkt dat de ouders tijdelijk onderdak hadden gevonden op de boerderij waar de vader zou werken en op zoek zouden gaan naar andere huisvesting. Hiertegenover staat echter dat de ouders hun huurwoning in Nederland hebben aangehouden, de Nederlandse ziektekostenverzekering van het gezin is blijven doorlopen, het gezin zich niet heeft uitgeschreven bij de huisarts in Nederland, en ook de Nederlandse bankrekening van de ouders is aangehouden. Ook stond de auto van de toenmalige Nederlandse werkgever van de vader nog voor de deur van de woning in Nederland, terwijl zij al waren vertrokken naar Duitsland. De ouders hebben geen van de hulpverlenende instanties vooraf geïnformeerd over hun voorgenomen verhuizing, hoewel de hulpverlening nauw betrokken was in het gezin. Hieruit leidt het hof af dat op het peilmoment van 29 april 2022 de ouders hun gewone verblijfplaats in Nederland niet hadden opgegeven, zodat er geen sprake kan zijn van een wijziging van de gewone verblijfplaats naar Duitsland. Een nieuwe gewone verblijfplaats kan immers alleen worden verkregen nadat de voormalige verblijfplaats verloren is gegaan (vgl. conclusie A-G P. Cruz Villalón, ECLI:EU:C:2010:738, par. 71, bij HvJ EU 22 december 2010, C-497/10, ECLI:EU:C:2010:829). De procedure die heeft geleid tot de beslissing van 25 juli 2022 is ingeleid met een afzonderlijk verzoekschrift van 16 juni 2022 en de internationale bevoegdheid van de Nederlandse rechter moet derhalve opnieuw en afzonderlijk worden getoetst aan de hand van de feiten en omstandigheden van dit peilmoment. Het hof oordeelt hierin dat de gewone verblijfplaats van de minderjarigen toentertijd eveneens in Nederland was gelegen. Uit de feiten is niet gebleken, noch is aangevoerd door de ouders, dat er sprake was van andere omstandigheden die al niet reeds besproken zijn. De ouders hebben feitelijk ook geen invulling kunnen geven aan de door hen gestelde verhuizing vanwege hun aanhouding op 4 mei 2022 door de Duitse politie.

Het hof concludeert dat de Nederlandse rechter internationaal bevoegd is om kennis te nemen van de verzochte kinderschermingsmaatregelen.

Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing

Beoordeling hof

Het hof bespreekt eerst de relevante wettelijke bepalingen. Het hof verwijst hierbij naar artikel 1:257 lid 1 BW inzake de ondertoezichtstelling van een minderjarige bij een GI. Artikel 807 Rv bepaalt dat tegen een dergelijke beschikking geen andere voorzieningen openstaan dan cassatie in het belang der wet. Artikel 1:255 BW zet de gronden uiteen waarop een beslissing volgens artikel 1:257 lid 1 BW kan worden gebaseerd. Artikel 1:265b lid 1 BW ziet op de machtiging tot uithuisplaatsing, wanneer dit noodzakelijk is in het belang van de verzorging en de opvoeding van de minderjarige.

Voorlopige ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing (beschikkingen van 29 april, 2 mei en 11 mei 2022)

Het hof verklaart de ouders niet-ontvankelijk in hun verzoek inzake de voorlopige ondertoezichtstelling, aangezien hier op grond van artikel 807 Rv geen hoger beroep openstaat.

Hoewel de periode van de machtiging inmiddels is verstreken, heeft het hof de rechtmatigheid alsnog getoetst en is van oordeel dat de machtiging terecht is afgegeven. Er waren ernstige zorgen omtrent het welzijn en de fysieke veiligheid van de minderjarigen in de thuissituatie van de ouders en hulpverlening was, op basis van deze zorgen, betrokken in het gezin van de ouders. De ouders zijn vervolgens, terwijl het raadsonderzoek nog niet was afgerond, voor de hulpverlening plotseling en heimelijk met de minderjarigen vertrokken naar Duitsland en hebben de hulpverlening bewust op een dwaalspoor gezet. De ouders worden verdacht van kindermishandeling en er loopt nog steeds een strafrechtelijk onderzoek. De handelwijze van de ouders getuigt derhalve dat zij het belang van de fysieke veiligheid van de minderjarigen en de daarop afgestemde hulpverlening onvoldoende in acht hebben genomen. Het hof is van oordeel dat de uithuisplaatsing aldus noodzakelijk was.

Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing (beschikking van 25 juli 2022)

Het hof is van oordeel dat de ondertoezichtstelling en de machtiging uithuisplaatsing terecht waren. In hoger beroep zijn geen feiten of omstandigheden gebleken die tot een andersluidend oordeel leiden. Er zijn nog steeds grote zorgen over de fysieke veiligheid van de minderjarigen en de opvoedsituatie bij de ouders en er loopt een strafrechtelijk onderzoek tegen de ouders in verband met kindermishandeling, waarbij beide ouders als verdachte zijn aangemerkt. Volgens de raad en de GI houden de ouders zich niet aan de veiligheidsafspraken en is samenwerking met de ouders nauwelijks mogelijk, waardoor onvoldoende zicht kan

worden verkregen op de mogelijkheden tot terugplaatsing van de minderjarigen. Het hof concludeert dat de ondertoezichtstelling en de machtiging tot uithuisplaatsing door de kinderrechter op goede gronden zijn uitgesproken. De veiligheid van de minderjarigen bij de ouders/moeder thuis is op dit moment onvoldoende gewaarborgd en de kinderschermingsmaatregelen zijn nog steeds noodzakelijk.

Conclusie

Het hof verklaart de ouders niet-ontvankelijk in hun hoger beroep inzake de voorlopige ondertoezichtstelling van de minderjarigen in de beslissingen van 29 april, 1 mei en 11 mei 2022 en bekrachtigt de beslissingen van deze data voor het overige. Het hof bekrachtigt de beslissing van 25 juli 2022.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 26-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2022:2234

Zaaknummer: 200.313.811/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank is van oordeel dat het belang van het minderjarige kind om verzekerd te zijn en daarmee zo min mogelijk te worden blootgesteld aan (financiële) risico's prevaleert boven de geloofsovertuiging van de moeder.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben samen één minderjarige zoon, die bij de moeder woont. Beide ouders zijn gezamenlijk belast met het gezag. De minderjarige staat onder toezicht van de Jeugdbescherming Gelderland.

Verzoeken

De vader verzoekt – onder andere – hem vervangende toestemming te verlenen om de minderjarige bij te schrijven op zijn zorgpolis.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat een geschil in de gezamenlijke uitoefening van het gezag op grond van artikel 1:253a lid 1 BW aan de rechter kan worden voorgelegd, waarbij de rechter een zodanige beslissing neemt als hem in het belang van het kind wenselijk voorkomt. In artikel 2 Zorgverzekeringswet (hierna: Zvw) is geregeld dat iedereen verplicht is om krachtens een zorgverzekering verzekerd te zijn. Uit lid 3 van dit artikel volgt dat die verplichting ook geldt voor minderjarigen en dat de gezaghebbende ouders hiervoor dienen zorg te dragen. Uit lid 2 onder b van dit artikel volgt (met verwijzing naar art. 64 Wet financiering sociale verzekeringen) dat er een uitzondering geldt voor deze verzekeringsplicht voor de zogeheten 'gemoedsbezwaarden'. De minderjarige is op dit moment niet verzekerd, omdat de moeder voor zichzelf en de minderjarige een beroep heeft gedaan op die regeling. Als gevolg hiervan betaalt de moeder uit hoofde van artikel 70 Zvw een zogenoemde 'bijdragevervangende belasting' die gelijk is aan de verzekeringspremie. Deze belasting wordt gestort op een rekening, waarvan zorgkosten kunnen worden gedeclareerd. Als het saldo ontoereikend is, moeten de resterende zorgkosten zelf betaald worden.

De rechtbank overweegt dat op grond van artikel 3 lid 1 IVRK bij alle maatregelen betreffende kinderen de belangen van het kind een eerste overweging vormen. Daartoe behoort ook het hanteren van het voorzorgsbeginsel: het meenemen van mogelijke risico's bij het nemen van beslissingen over kinderen en deze risico's zo mogelijk te verkleinen. De rechtbank is van oordeel dat het in beginsel niet in het belang is van de minderjarige dat hij aan een risico wordt blootgesteld dat voorkomen had kunnen worden als hij verzekerd zou zijn. Als feit van algemene bekendheid stelt de rechtbank dat zorgkosten in geval van ongevallen of ernstige ziekte in de tienduizenden of zelf honderdduizenden euro's kunnen belopen. Het risico bestaat dan ook dat de zorgkosten van de minderjarige niet kunnen worden betaald, omdat deze zo hoog kunnen zijn dat het saldo van zijn rekening ontoereikend is en de geloofsgemeenschap van de moeder deze niet kan of wil dragen. Als gevolg daarvan kunnen de minderjarige, zijn moeder en eventueel ook de vader met zorgkosten worden geconfronteerd. Daardoor kunnen de minderjarige en de ouders getroffen worden door een grote schuld en daarmee gepaard gaande financiële problemen. Dit kan direct gevolgen hebben voor de mate waarin de ouders kunnen bijdragen in de kosten voor verzorging en opvoeding van de minderjarige en diens welzijn. Dit risico is waarschijnlijk zeer klein, maar de gevolgen kunnen ingrijpend zijn. Het voorzorgsbeginsel noopt er dan toe dat voor de minderjarige in beginsel een zorgverzekering wordt afgesloten, hetgeen door de wetgever is onderkend. De rechtbank moet dan ook een afweging maken tussen de belangen van ouders gelegen in hun godsdienstvrijheid en het belang om hun minderjarige kinderen op te voeden volgens hun eigen overtuigingen en keuzevrijheden, zoals vastgelegd in de artikelen 5, 9 en 14 IVRK versus het ook in dit verdrag neergelegde belang van een kind om veilig en gezond op te kunnen groeien. In die gevallen waarbij beide ouders dezelfde (godsdienstige) overtuigingen hebben op het gebied van het (niet) verzekerd zijn tegen ziektekosten, zou de rechtbank waarschijnlijk tot het oordeel komen dat het belang van de ouders zou prevaleren. De wetgever heeft het beroep op de gemoedsbezwaardenregeling door ouders voor hun minderjarige kinderen immers niet uitgesloten. In dit geval liggen de (godsdienstige) overtuigingen van ouders echter niet op één lijn. De rechtbank stelt dat de godsdienstige overtuiging om de minderjarige niet te (willen) verzekeren zoals de moeder die aanhangt in beginsel geen hoger gewicht toekomt dan de levensovertuiging van de vader om wel over te gaan tot het verzekeren tegen ziektekosten. De rechtbank is van oordeel dat het belang van de minderjarige om verzekerd te zijn en zo min mogelijk te worden blootgesteld aan risico's die hadden kunnen worden voorkomen als hij wél verzekerd zou zijn, prevaleert boven de belangen van de moeder. Daarbij betreft de rechtbank ook het eigen belang van de vader om niet het risico te lopen met hoge zorgkosten en dus een schuldenlast te worden geconfronteerd. Dit belang wordt weliswaar niet direct bestreken door artikel 1:253a BW, maar indirect is hier ook een belang van de minderjarige mee gemoeid, te weten dat hij – kort

gezegd – niet het risico loopt verder op te groeien in een huishouden beladen met forse schulden.

Conclusie

De rechtbank verleent de vader vervangende toestemming om de minderjarige bij te schrijven op zijn zorgverzekering.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:6400

Zaaknummer: C/05/406708 / FA RK 22-2254 en C/05/406706 / FA RK 22-2253

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Communicatie en verhouding tussen ouders ernstig verstoord waardoor grondslag voor gezamenlijk gezag ontbreekt. Geen verbod moeder om naar Bonaire te verhuizen, nu de belangen van de minderjarige daardoor niet ernstig in het gedrang komen en de moeder voldoet aan haar verplichting uit artikel 1:247 lid 3 BW door omgang tussen de vader en de minderjarige te faciliteren.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hebben samen één minderjarige dochter. De vader heeft de dochter erkend en de moeder oefent alleen het gezag uit over haar. De moeder heeft uit een eerdere relatie nog een tweeling. De rechtbank heeft onder andere het verzoek van de moeder tot vervangende toestemming voor verhuizing naar Bonaire afgewezen, hetzelfde geldt voor het verzoek van de vader om de ouders gezamenlijk te belasten met het ouderlijk gezag.

Grieven

De zaak in hoger beroep draait – onder andere – om de voorgenomen verhuizing van de moeder naar Bonaire en het verzoek van de vader om gezamenlijk met de moeder belast te worden met het gezag.

Beoordeling en motivering

Gezamenlijk gezag

Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:253c lid 1 BW de tot het gezag bevoegde ouder van het kind, die nimmer het gezag gezamenlijk met de moeder heeft uitgeoefend, kan verzoeken de ouders met het gezamenlijk gezag te belasten. Het tweede lid van dit artikel bepaalt dat dit verzoek slechts wordt afgewezen indien er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering komt, of afwijzing anderszins in het belang van het kind is. Het hof is van oordeel dat bij toewijzing van het gezamenlijk gezag er een onaanvaardbaar risico is dat de minderjarige klem of verloren zou raken tussen de ouders waarbij niet de

verwachting is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen. Daartoe overweegt het hof dat de ouders niet in staat zijn om op een opbouwende wijze met elkaar te communiceren, hetgeen ook ter zitting is gebleken. De verhouding tussen partijen is ernstig verstoord: zij hebben geen vertrouwen in elkaar en hebben over en weer aangifte gedaan. Het is voor het gezamenlijk uitoefenen van het gezag nodig dat ouders op een respectvolle en constructieve wijze met elkaar kunnen communiceren en overleggen over voor de minderjarige belangrijke aangelegenheden. Het lukt partijen echter niet om afspraken te maken. Niet te verwachten valt dat in deze situatie binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zal komen, nu hulpverleningstrajecten – onder andere door de nog lopende strafzaak tegen de vader – niet van de grond komen. Dit maakt dat ouders niet in staat zijn om de voor de minderjarige noodzakelijke beslissingen gezamenlijk te nemen.

Verhuizing

Het hof overweegt dat een kind en een ouder recht op omgang met elkaar hebben, welk recht voor de niet met het gezag belaste ouder wordt gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikel 1:377a lid 1 BW en voor het kind niet alleen door die laatstgenoemde bepaling, maar ook door artikel 9 lid 3 IVRK en artikel 24 lid 3 Handvest van de grondrechten van de EU. Op de ouder die met het gezag is belast, rust ingevolge artikel 1:247 lid 3 BW de verplichting om de ontwikkeling van de banden van het kind met de andere ouder (door omgang tussen het kind en de andere ouder) te bevorderen. Indien de met het eenhoofdig gezag belaste ouder niet aan die verplichting voldoet, kan hij of zij in diens keuzevrijheid ten aanzien van de woonplaats van het kind worden beperkt. Op grond van artikel 8 EVRM is de rechter in dat geval gehouden alle in het gegeven geval gepaste maatregelen te nemen om de met het gezag belaste ouder ertoe te bewegen alsnog medewerking te verlenen aan omgang tussen het kind en de andere ouder. Een verbod aan de met het gezag belaste ouder om te verhuizen, dan wel een bevel aan deze om terug te verhuizen, kan een daarvoor passende maatregel zijn (zie HR 15 oktober 2021 ECLI:NL:HR:2021:1513).

De moeder wil met de minderjarige naar Bonaire wil verhuizen. Doordat de moeder alleen belast is met het gezag heeft zij de vrijheid om de minderjarige naar eigen inzicht te verzorgen en op te voeden. Onder die bevoegdheid valt in beginsel ook de vrijheid om de woonplaats van haar en de minderjarige te bepalen. De vraag die het hof in deze zaak moet beantwoorden is of de moeder met de wijze waarop zij na de verhuizing invulling wil geven aan de omgang tussen de minderjarige en de vader in strijd handelt met haar verplichting uit artikel 1:247 lid 3 BW. Ook moet worden beoordeeld of door de verhuizing de belangen van de minderjarige ernstig in het gedrang komen. Het hof is van oordeel dat er geen aanleiding is de moeder te verbieden om met de minderjarige (terug) naar Bonaire te verhuizen. Daartoe overweegt het hof dat de gevolgen van een verhuizing niet zodanig zijn dat de belangen van de minderjarige daardoor

ernstig in het gedrang komen of dat de ontwikkeling van de banden tussen haar en de vader ernstig wordt geschaad. Weliswaar staat vast dat de duur van de omgang door de voorgenomen verhuizing sterk in omvang wordt teruggebracht, maar daar staat tegenover dat de moeder aanbiedt om tijdens de zomer- en kerstvakantie, op eigen kosten, met de minderjarige naar Nederland af te reizen. Daarnaast biedt de moeder aan om op meerdere momenten per week de minderjarige met de vader te laten beeldbellen, hetgeen de minderjarige nu al regelmatig doet. Het hof overweegt daarbij dat pas sinds korte tijd een stabiele omgangsregeling bestaat die door beide partijen wordt nagekomen. Daar staat tegenover dat de vader de minderjarige regelmatig al voor afloop van de omgang terugbrengt naar de moeder. Het hof neemt verder mee dat gelet op artikel 8 EVRM de minderjarige, haar tweelingbroers en de moeder zoveel als mogelijk in gezinsverband herenigd dienen te worden. De minderjarige heeft tot de terugkeer naar Nederland altijd met haar beide halfbroers en de moeder in gezinsverband samengewoond. Tot slot is van belang dat de moeder, anders dan in Nederland, in Bonaire beschikt over een uitgebreid netwerk van familie.

Conclusie

Het hof wijst het verzoek van de vader om de moeder te verbieden te verhuizen naar Bonaire af, bekrachtigt de beschikking van de rechtbank voor zover de afwijzing van het verzoek van de vader om ouders gezamenlijk te belasten met het gezag.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 10-11-2022

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2022:9650

Zaaknummer: 200.308.776

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De jongmeerderjarige met Thaise nationaliteit en woonachtig in Thailand is onder Thais recht door haar in Thailand wonende Nederlandse stiefvader geadopteerd. Het verzoek van de (stief)vader tot erkenning van de adoptie naar Nederlands recht wordt toegewezen. Afgewezen worden echter het verzoek tot omzetting van de adoptie naar Nederlands recht en inschrijving van de geboorteakte. Dit omdat de Thaise adoptie immers niet tot verbreking van de voordien bestaande familiebetrekkingen leidt en de jongmeerderjarige niet de Nederlandse nationaliteit heeft en evenmin rechtmatig in Nederland verblijft.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit, woont sinds 2008 in Thailand en is getrouwd met X, weduwe en moeder van de jongmeerderjarige. Moeder en kind hebben de Thaise nationaliteit. In 2013 heeft verzoeker het toen nog minderjarige kind met toestemming van 'The Department of Social Development and Welfare' geadopteerd. In 2014 is de adoptie ingeschreven in de daartoe bestemde registers. Tevens is de geslachtsnaam van het kind gewijzigd. Naar Thais recht leidt een adoptie niet tot een verbreking van de voordien aanwezige familierechtelijke betrekkingen, maar is er sprake van een zwakke adoptie. Verzoeker en de jongmeerderjarige hebben hun gewone verblijfplaats in Thailand.

Verzoek

Verzoeker verzoekt erkenning voor recht van de adoptie naar Thais recht van de jongmeerderjarige, omzetting in een adoptie naar Nederlands recht en inschrijving van de geboorteakte in het register van de gemeente Den Haag.

Beoordeling en motivering

Verzoeker heeft de Nederlandse nationaliteit waardoor de rechtbank zich bevoegd acht om

van het verzoek kennis te nemen. De rechtbank stelt vast dat het verzoek van de erkenning van de adoptie niet kan worden beoordeeld op basis van het Haags Adoptieverdrag omdat er sprake is van een binnenlandse adoptie naar Thais recht en niet van een interlandelijke adoptie. Het verzoek moet dus worden beoordeeld aan de hand van de vereisten van artikel 10:108 BW. Volgens de rechtbank is aan de voorwaarden in dit artikel voor erkenning voldaan. Er volgt toewijzing van het verzoek tot erkenning van de adoptie. Het verzoek tot omzetting van de adoptie wordt echter niet toegewezen en dit wordt als volgt gemotiveerd. Gelet op artikel 10:110 BW houdt de erkenning van een adoptiebeslissing in het buitenland tevens de erkenning in van de familierechtelijke betrekking tussen de adoptieouders en het kind en het gezag van de adoptieouders over het kind. De adoptie mist echter dat gevolg als er sprake is van een zwakke adoptie, dat wil zeggen een adoptie waarbij de voordien bestaande familierechtelijke betrekkingen niet worden verbroken. In een dergelijk geval kan gelet op artikel 10:111 BW een verzoek tot omzetting worden ingediend, indien het kind zijn gewone verblijfplaats in Nederland heeft en daar voor permanent verblijf bij de adoptieouders is toegelaten. Nu uit de rechtsliteratuur over de Thaise adoptie blijkt dat de Thaise adoptie een zwakke adoptie is en de jongvolwassene in Thailand woont en niet in Nederland is toegelaten, wordt het verzoek tot omzetting niet toegewezen. De jongvolwassene heeft door de Thaise adoptie niet het Nederlanderschap verkregen omdat de Thaise adoptie niet in overeenstemming met artikel 10:111 BW wordt omgezet. Ook wijst de rechtbank het verzoek tot inschrijving in de geboorteakte niet toe. De rechtsgrond ontbreekt voor inschrijving van de buitenlandse geboorteakte. De jongmeerderjarige heeft niet de Nederlandse nationaliteit en verblijft evenmin rechtmatig in Nederland op grond van artikel 8 onder c en d Vreemdelingenwet 2000.

Conclusie

De rechtbank wijst de erkenning in Nederland van de (zwakke) adoptie naar Thais recht toe en wijst de overige verzoeken, te weten omzetting van de adoptie in Nederlands recht en inschrijving in het geboorteregister in Den Haag, af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 22-07-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:8206

Zaaknummer: C/09/582380 / FA RK 19-7811

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De kantonrechter is van oordeel dat de volmachten uit het levenstestament de belangen van de ouders onvoldoende beschermen en is bovendien van oordeel dat bij de keuze voor de bewindvoerder voorbij moet worden gegaan aan de door de ouders in hun levenstestament benoemde gevolmachtigden.

Feiten en omstandigheden

De ouders (betrokkenen) hebben op 17 april 2019 levenstestamenten laten opmaken waarin een algemene volmacht is afgegeven om vermogensrechtelijke en andere zakelijke belangen te behartigen. De vader heeft zoon D en zoon E, de moeder zoon E en dochter A als gevolmachtigden benoemd. De ouders zijn niet langer in staat om hun financiële belangen behoorlijk waar te nemen en dat doen ze ook al enige jaren niet meer. De wijze waarop de zonen omgaan met het vermogen van de ouders heeft tot heftige ruzie tussen de kinderen geleid. De vader en dochter A willen daarom bewind instellen over de gelden en goederen van hem en de moeder en ze willen X, een onafhankelijke en professionele bewindvoerder, door de rechter benoemd zien. De druppels voor dit verzoek waren dat de zonen achter de rug van de ouders om de verkoop van de loods in gang hebben gezet, dat zoon D van plan is om de ouderlijke woning te verkopen, dat hij dochter A hierin buitenspel heeft gezet en dat de ouders zichtbaar en hoorbaar onder deze situatie lijden. De zonen zien de situatie anders. Volgens hen hebben de ouders in 2019 een levenstestament opgemaakt en zijn er geen redenen om in weerwil van deze wens alsnog bewind in te stellen. Ze stellen dat de ouders niet meer in staat zijn om zelf de financiën te beheren en dat er al langere tijd sprake is van 'estate planning' conform de wens van de ouders zodat hun vermogen zoveel mogelijk ten goede komt aan de kinderen, dat de woning onder het bestuur van de vader valt, waardoor de zonen bevoegd waren beslissingen te nemen, dat met het verkoop van de woning een lange juridische strijd zou zijn voorkomen en dat dochter A de oorzaak is van alle onenigheid en de ouders in haar vete betreft. De kantonrechter heeft de ouders thuis bezocht. De vader heeft aangegeven dat zijn zoons de zaken niet goed regelen. Hij zou graag zien dat X zijn bewindvoerder wordt. Tijdens het eerste deel van het gesprek was de vader redelijk helder en reageerde hij adequaat. Na een tijdje veranderde dit in een onsamenhangend verhaal over de

maffia. De moeder gaf aan zich niet met de zaken te bemoeien en dat het haar niet uitmaakt wie haar financiële zaken behartigt zolang dit maar eerlijk en oprecht gebeurt. Van het gesprek heeft de griffier een proces-verbaal opgemaakt waarop de kinderen konden reageren.

Verzoek

Dochter A verzoekt tot instelling van een bewind over de goederen en gelden die (zullen) toebehoren aan haar vader en moeder.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:431 lid 1 BW kan de kantonrechter gelden en goederen van betrokkenen onder bewind stellen indien betrokkenen als gevolg van hun lichamelijke of geestelijke toestand tijdelijk of duurzaam niet in staat zijn ten volle hun vermogensrechtelijke belangen behoorlijk waar te nemen. Bij de benoeming van een bewindvoerder volgt de kantonrechter gelet op artikel 1:435 lid 3 BW de uitdrukkelijke voorkeur van betrokkenen. Indien er een levenstestament is, wordt er in beginsel van uitgegaan dat de gevolmachtigden de uitdrukkelijke voorkeur van betrokkenen genieten. Zij dienen tot bewindvoerders te worden benoemd, tenzij er gegronde redenen zijn om zich tegen hun benoeming te verzetten in welk geval de kantonrechter zelf een bewindvoerder benoemt. Onder gegronde redenen vallen bijvoorbeeld: (voortdurende) onenigheid of strijd tussen de kinderen c.q. familieleden van de volmachtgever, de wensen van de volmachtgever zelf en onvoldoende bescherming van de volmachtgever door het levenstestament. Volgens de kantonrechter worden de belangen van betrokkenen niet voldoende behartigd. Ten aanzien van de geestelijke toestand van de vader rijst de vraag of de wens voor het benoemen van een bewindvoerder mogelijk ingegeven is door diens waanideeën. Mocht dit inderdaad het geval zijn, dan doet dit volgens de kantonrechter niet af aan het feit dat de vader dit blijkbaar nu zo sterk voelt. Ook is het nog maar de vraag of datgene wat de ouders destijds met hun levenstestamenten hebben beoogd, op dit moment wordt omgezet. Er is heftige ruzie tussen de kinderen, iets wat de ouders met het machtigen van meerdere kinderen in hun levenstestament juist wilden voorkomen; de ouders lijken last te hebben van de situatie; de kinderen worden financieel gezien niet op dezelfde wijze behandeld en het is nog maar de vraag of de uitvoering van de volmacht in lijn is met het gedachtegoed van de ouders.

Conclusie

De kantonrechter stelt wegens hun lichamelijke of geestelijke toestand een bewind in over de goederen en gelden die (zullen) toebehoren aan de vader en moeder en benoemt X tot bewindvoerder.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 11-11-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2022:4240

Zaaknummer: 9890881 VO 22-1168

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek een latere vermelding toe te voegen aan geboorteakte van wijziging geslacht in 'X', dan wel 'waarvan het geslacht niet is kunnen worden vastgesteld'. Aangehouden in afwachting van een deskundigenverklaring.

Feiten en omstandigheden

Betrokkene vraagt om wijziging van hun geslacht op de geboorteakte met een 'X' of subsidiair 'waarvan het geslacht niet is kunnen worden vastgesteld', met het doel om op officiële documenten geen mannelijke of vrouwelijke geslachtsaanduiding te hebben. Betrokkene wil primair diens geslacht laten wijzigen zonder een deskundigenverklaring aan te leveren.

Beoordeling en motivering

Gelet op artikel 262 en 263 Rv is de rechtbank bevoegd kennis te nemen van de verzoeken tot wijziging van de geboorteakte en wijziging van de voornaam. De geboorteakte van betrokkene is ingeschreven in de gemeente en betrokkene woont daar ook. Die gemeente valt onder het rechtsgebied van deze rechtbank.

Uit de recente beraadslagingen in de Tweede Kamer op 27 en 28 september 2022 over het wetsvoorstel Wijziging Transgenderwet, dat in 2020 door de toenmalige minister Dekker is ingediend, volgt dat thans nog niet valt in te zien of en op welke termijn er nieuwe wetgeving van kracht zal zijn en of en zo ja de wet (op onderdelen) wordt gewijzigd. Van betrokkene kan niet worden verwacht dat die wacht op het wetgevingsproces, dat al enige tijd loopt. De rechtbank zal het verzoek daarom wel inhoudelijk behandelen.

Voor het door betrokkene gedane verzoek ontbreekt een wettelijke basis. Landelijk gezien is inmiddels echter sprake van een maatschappelijke erkenning en (een trend naar) juridische erkenning van een neutrale geslachtelijke identiteit. Deze rechtbank heeft op 8 april 2022 (ECLI:NL:RBGEL:2022:1824), in navolging van eerdere uitspraken (ECLI:NL:RBAMS:2021:3732 en ECLI:NL:RBNHO:2022:2040), geoordeeld dat een dergelijk verzoek tot wijziging van de geslachtsaanduiding moet worden behandeld als omschreven in artikel 1:28 tot en met 1:28c BW. Door het ontbreken van een keuze voor een non-binaire geslachtsaanduiding, wordt naar

het oordeel van de rechtbank een ongerechtvaardigd onderscheid gemaakt tussen personen die de overtuiging hebben tot het andere geslacht te behoren en personen die de overtuiging hebben buiten de exclusief mannelijke of vrouwelijke geslachtsaanduiding te vallen (non-binair). Ook gezien in het licht van artikel 8 EVRM (family life) zou ontzegging van een geslachtsregistratie overeenkomstig de innerlijke overtuiging in strijd met dit artikel zijn (EHRM 12 juni 2003, ECLI:EC:ECHR:2003:0612JUD003596897 (*Van Kück/Duitsland*)).

Op grond van de huidige wet (art. 1:28a lid 1 BW) is een deskundigenverklaring vereist. De rechtbank wees eerder vergelijkbare verzoeken toe, waarbij wel deskundigenverklaringen werden overgelegd. Op 2 augustus 2022 overwoog de rechtbank dat: 'Bovendien dient de betreffende persoon te beschikken over een deskundigenverklaring van een arts of psycholoog waaruit blijkt dat de duurzame overtuiging bestaat tot het andere geslacht te behoren' en 'Tevens voorziet de verklaring van de medisch psycholoog en de kinderendocrinoloog in de deskundigenverklaring die vereist is op grond van de huidige wet' (ECLI:NL:RBGEL:2022:4224). Daar komt bij dat zowel bij coalitiepartijen als bij oppositiepartijen in het debat over de Transgenderwet aarzelingen waren ten aanzien van het schrappen van de deskundigenverklaring. De rechtbank heeft daarom niet de overtuiging dat op korte termijn zo'n verklaring niet meer nodig zal zijn en is daarom van oordeel dat het verzoek van betrokkene alleen kan worden toegewezen als er alsnog een deskundigenverklaring zal worden overgelegd.

Het opvragen van een deskundigenverklaring zal tijd, inspanning en geld van betrokkene vergen, maar dit nadeel voor betrokkene is niet dusdanig groot dat dat een reden kan zijn om op dit punt af te wijken van de huidige wet. De zaak wordt, zoals verzocht, met vier maanden (tot 17 februari 2023) aangehouden, zodat betrokkene alsnog in de gelegenheid wordt gesteld deze verklaring over te leggen.

Het verzoek om voornamswijziging is geoorloofd naar de maatstaven van artikel 1:4 lid 2 BW. De rechtbank wijst het verzoek, gegeven het zwaarwegend belang voor betrokkene, toe.

Conclusie

De rechtbank gelast wijziging van de voornaam van betrokkene en houdt voor het overige het verzoek aan.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 14-10-2022

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2022:6305

Zaaknummer: C/05/398574 / FA RK 22-115

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Moeder niet-ontvankelijk in hoger beroep; is geen belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin, Rv Door voogdijoverdracht worden haar rechten en verplichtingen niet rechtstreeks geraakt.

Feiten en omstandigheden

Verzoekster is de moeder van de minderjarige, geboren in 2012. De minderjarige verblijft sinds eind 2014 bij pleegouders. Het gezag van de moeder over de minderjarige is in 2019 beëindigd, met benoeming van de gecertificeerde instelling (GI) tot voogdes. Bij de bestreden beschikking is de GI ontslagen van de voogdij en zijn de pleegouders benoemd tot voogd. De moeder verzoekt, met vernietiging van de bestreden beschikking, het verzoek van de GI om te worden ontslagen van de voogdij ten gunste van de pleegouders, af te wijzen.

Beoordeling en motivering

Het hof moet eerst (ambtshalve) de ontvankelijkheid van de moeder beoordelen, nu het de vraag is of zij als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv kan worden aangemerkt.

De moeder meent dat zij ontvankelijk moet worden verklaard.

Het hof oordeelt als volgt. In zaken betreffende personen- en familierecht kan, in afwijking van artikel 358 lid 2 Rv, op grond van artikel 806 lid 1 Rv van een beschikking hoger beroep worden ingesteld door de verzoeker, door degenen aan wie een afschrift van de beschikking is verstrekt of verzonden en door andere belanghebbenden. Op grond van artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv wordt onder belanghebbende verstaan degene op wiens rechten of verplichtingen de zaak rechtstreeks betrekking heeft. In zijn uitspraak van 30 maart 2018 (ECLI:NL:HR:2018:488) heeft de Hoge Raad overwogen dat de door artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv bestreken kring van belanghebbenden in zaken van personen- en familierecht (in andere zaken dan scheidingszaken) niet in algemene zin kan worden afgebakend. Welke persoon of instelling als belanghebbende moet worden aangemerkt, wordt bepaald – aan de ene kant – door het onderwerp van de aan de rechter voorgelegde zaak en – aan de andere kant – door de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept. Slechts indien

het onderwerp van de zaak ertoe kan leiden dat de rechten of verplichtingen waarop de betrokkene zich beroept, rechtstreeks door de rechterlijke beslissing worden geraakt, is die betrokkene in die zaak belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin Rv. In voornoemde uitspraak heeft de Hoge Raad verder overwogen dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) moet worden afgeleid dat een persoon, die aanspraak kan maken op bescherming van zijn familie- en gezinsleven of zijn privéleven, een en ander zoals voorzien in artikel 8 lid 1 EVRM, tevens aanspraak erop kan maken dat hij in voldoende mate betrokken wordt in het besluitvormingsproces dat kan leiden tot inmenging in dat familie- en gezinsleven respectievelijk dat privéleven (EHRM 6 oktober 2015, 58455/13, ECLI:CE:ECHR:2015:1006JUD005845513 (*N.P./Moldavië*)). Die aanspraak ziet mede op de gerechtelijke procedure, die op zichzelf ook moet voldoen aan de eisen die voortvloeien uit artikel 6 EVRM. De door artikel 8 EVRM vereiste mate waarin en wijze waarop de belanghebbende bij het besluitvormingsproces wordt betrokken, is afhankelijk van de bijzondere omstandigheden van het geval en aard en mate van ingrijpendheid van de te nemen maatregelen.

Op grond van deze criteria moet het hof beoordelen of de omstandigheden van dit geval meebrengen dat het onderwerp van de zaak, te weten overdracht van de voogdij (op grond van art. 1:322 lid 1 aanhef en onder c BW) ertoe kan leiden dat de rechten of verplichtingen waarop de moeder zich beroept rechtstreeks worden geraakt, waarbij tevens in aanmerking moet worden genomen of de beslissing in deze zaak kan leiden tot een inmenging in het gezinsleven van de moeder als bedoeld in artikel 8 lid 2 EVRM, met als gevolg dat zij kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 eerste volzin, Rv in verbinding met artikel 8 lid 1 EVRM.

Naar het oordeel van het hof is dat niet het geval. De moeder heeft sinds 2019 geen gezag meer over de minderjarige, zodat een overgang van de voogdij van de GI naar de pleegouders haar niet rechtstreeks raakt in de bij het gezag behorende rechten en verplichtingen en in die zin geen beperking oplevert voor effectuering van haar recht op gezinsleven met de minderjarige. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de wijziging van de voogdij zal leiden tot verandering in het contact van de moeder met de minderjarige. Zij hebben al drie jaar geen contact meer.

Daarbij komt dat de pleegouders het contact tussen de minderjarige – die al sinds eind 2014 bij hen verblijft – en de moeder altijd zoveel mogelijk hebben ondersteund en gefaciliteerd, en daartoe nog steeds bereid zijn en dit in hun nieuwe rol als voogd ook zullen blijven doen. Daar komt bij dat de moeder op grond van artikel 1:377a lid 1 BW recht heeft op omgang met de minderjarige en dat de voogdijoverdracht daarin geen wijziging brengt. Haar stelling dat zij geen andere rechtsingang heeft om haar recht op gezinsleven met de minderjarige te effectueren, is dan ook niet juist.

Gelet op al het voorgaande is het hof van oordeel dat de moeder niet kan worden aangemerkt als belanghebbende in de kwestie van de voogdijoverdracht, nu door deze overdracht haar rechten en verplichtingen niet rechtstreeks worden geraakt. Het hof zal haar daarom niet-ontvankelijk verklaren.

Conclusie

Het hof verklaart de moeder niet-ontvankelijk in haar hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 08-11-2022

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2022:3148

Zaaknummer: 200.306.369/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Herroeping adoptie toegewezen. Termijnoverschrijding opzijgezet wegens strijd met artikel 8 EVRM. Bestaan familierechtelijke betrekking met adoptieouders belastend voor verzoekster. Zij wil een nieuwe start maken en een eigen identiteit ontdekken. Het verzoek tot wijziging van de geboorteakte wordt verwezen naar rechtbank Den Haag, evenals het verzoek voornaamswijziging (vanwege onderlinge samenhang).

Feiten en omstandigheden

Volgens de in Ethiopië opgemaakte geboorteakte is verzoekster in 1996 in Ethiopië geboren en kreeg zij de naam A. De biologische ouders zijn onbekend. Rechtbank Alkmaar heeft in maart 1998 de adoptie van verzoekster door de adoptieouders uitgesproken. Daarbij is inschrijving gelast van de geboorteakte van verzoekster in de registers van de burgerlijke stand van Den Haag en is haar voornaam gewijzigd in B.

Verzoekster verzoekt de adoptie te herroepen. Verder verzoekt zij haar Nederlandse geboorteakte te verbeteren in die zin dat:

waar bij 'geslachtsnaam kind' staat naam A, een '-' zal worden geplaatst;
waar 'voornamen kind' staat, zal worden vermeld 'naam A';
waar bij 'dag van geboorte' staat geboortedatum 1, dit zal worden gewijzigd in 'geboortedatum 2'.

Ten slotte verzoekt zij haar voornamen te wijzigen.

Verzoekster wenst de familierechtelijke band met haar adoptieouders ongedaan te maken.

Beoordeling en motivering

Herroeping adoptie

Ingevolge artikel 1:231 BW kan de adoptie op verzoek van de geadopteerde worden herroepen. Het verzoek kan alleen worden toegewezen indien de herroeping in het kennelijk belang van de geadopteerde is, de rechter van de redelijkheid van de herroeping is overtuigd en het verzoek is ingediend niet eerder dan twee jaren en niet later dan vijf jaren na de dag waarop de geadopteerde meerderjarig is geworden.

Verzoekster was ten tijde van de indiening van het verzoek vijftientig jaar. Zij is daarom in beginsel niet-ontvankelijk in haar verzoek. Zij stelt dat deze termijn niet verenigbaar is met artikel 8 lid 2 EVRM. Haar wens om de familieband met haar adoptieouders te verbreken, moet zwaarder wegen dan het onverkort in stand houden van de termijn. De rechtbank is van oordeel dat het stellen van een termijn in beginsel geen ongerechtvaardigde inmenging oplevert in het door artikel 8 EVRM beschermde recht op family life, nu de in de wet gegeven termijnen noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om de rechtszekerheid te waarborgen en de belangen van betrokkenen te beschermen. Uit de parlementaire geschiedenis van artikel 1:231 lid 2 BW volgt dat aan herroeping van een adoptie een termijn is verbonden om te voorkomen dat louter materiële en zelfs onedele motieven een rol spelen. Hiervan is in dit geval geen sprake. De rechtbank moet verder beoordelen of het stellen van een termijn noodzakelijk is voor de rechtszekerheid en ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen die rechtstreeks kunnen worden getroffen door herroeping van de adoptie. Daartoe overweegt de rechtbank dat degenen die rechtstreeks kunnen worden getroffen door het verzoek, in deze procedure zijn betrokken en zich hebben kunnen uitlaten, zodat hun visie kon worden betrokken bij de beoordeling of de termijn van artikel 1:231 lid 2 BW in dit geval noodzakelijk is ter bescherming van hun rechten en vrijheden. De adoptieouders hebben niet van bezwaren doen blijken. De rechtbank acht in deze zaak toepassing van de termijn in artikel 1:231 lid 2 BW dan ook niet verenigbaar met artikel 8 lid 2 EVRM. Verzoekster is dus ontvankelijk in haar verzoek.

De rechtbank is van oordeel dat herroeping van de adoptie redelijk en in het kennelijk belang van verzoekster is. Zij heeft zich in het gezin van haar adoptieouders emotioneel verwaarloosd en mishandeld gevoeld. Zij heeft niet de liefde en zorg gekregen waar zij behoefte aan had en heeft nare herinneringen aan het gezinsleven in het adoptiegezin. Zij heeft twee jaar geleden het contact met haar adoptieouders en de andere kinderen uit het gezin verbroken en wil zich helemaal van hen losmaken. Hoewel de adoptieouders een andere beleving hebben van de gezinssituatie en de gebeurtenissen, doet dit niet af aan de wens en het belang van verzoekster om het voor haar negatieve verleden in het adoptiegezin af te sluiten, omdat het bestaan van de familierechtelijke betrekking met de adoptieouders voor haar belastend is. Met herroeping van de adoptie wil verzoekster een nieuwe start maken, zodat zij haar eigen identiteit kan ontdekken. Zij heeft het besluit om het verzoek in te dienen, weloverwogen genomen. Dit leidt

ertoe dat de rechtbank het verzoek tot herroeping van de adoptie zal toewijzen.

Wijziging akte en wijziging naam

Ingevolge artikel 263 Rv is in zaken die uitsluitend de aanvulling van de registers van de burgerlijke stand betreffen of inschrijving, doorhaling of wijziging van daarin in te schrijven of ingeschreven akten, bevoegd de rechter binnen wiens rechtsgebied de akte is of moet worden ingeschreven. Nu de akte is ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand in Den Haag, is rechtbank Den Haag bevoegd te beslissen op het verzoek tot wijziging van de geboorteakte. Rechtbank Noord-Holland zal zich onbevoegd verklaren om van dit verzoek kennis te nemen en zal de zaak verwijzen naar rechtbank Den Haag.

Ingevolge artikel 262 Rv is deze rechtbank bevoegd kennis te nemen van het verzoek tot wijziging van de voornaam van verzoekster. Door de herroeping van de adoptie krijgt verzoekster weer haar oorspronkelijke naam zoals vermeld op de in de registers van de burgerlijke stand in Den Haag ingeschreven geboorteakte, te weten naam A. Verzoekster heeft op grond van artikel 1:24 BW verzocht de naam op de geboorteakte te verbeteren. Op dit moment staat niet vast of dit verzoek voor toewijzing vatbaar is en zo ja, hoe de naam van verzoekster volgens haar geboorteakte dan zal komen te luiden en welke voornaam dus moet worden gewijzigd. Daarom zal de rechtbank vanwege de onderlinge samenhang met het verzoek tot wijziging van de geboorteakte, ook het verzoek tot voornaamswijziging verwijzen naar rechtbank Den Haag.

Conclusie

De rechtbank:

herroept de adoptie van verzoekster door de adoptieouders;
gelast de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Den Haag een latere vermelding van de herroeping van de adoptie aan de daarvoor in aanmerking komende akte toe te voegen;

verwijst de zaak voor wat betreft de wijziging van de geboorteakte en voornamen van verzoekster in de stand waarin deze zich bevindt naar rechtbank Den Haag.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 27-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:8582

Zaaknummer: C/15/325086 / FA RK 22-644

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Grootouders zijn geen belanghebbende in de procedure over de verlenging van de uithuisplaatsing van de minderjarige en niet-ontvankelijk in hun hoger beroep. Tussen de grootouders en de minderjarige is sprake van family life in de zin van artikel 8 EVRM, maar de uithuisplaatsing vormt geen inbreuk op dit recht van grootouders.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van moeder en vader is de minderjarige geboren. Beide ouders hebben het gezag over de minderjarige. De minderjarige staat onder toezicht van de gecertificeerde instelling (GI). Daarbij verblijft de minderjarige al aan aantal jaar in verschillende jeugdzorginstellingen. Meest recentelijk heeft de rechtbank Limburg in maart 2022 de ondertoezichtstelling en de machtiging uithuisplaatsing voor een verblijf in een accommodatie van een jeugdhulpaanbieder verlengd voor de duur van één jaar. Tegen deze beslissing komen de grootouders van de minderjarige in hoger beroep.

De grootouders verzoeken het hof om de beschikking van de rechtbank te vernietigen voor zover die ziet op de verleende machtiging uithuisplaatsing, en opnieuw rechtdoende een machtiging uithuisplaatsing te verlenen voor een netwerkplaatsing van de minderjarige bij de grootouders voor de resterende termijn van de ondertoezichtstelling.

In geschil is of de grootouders ontvankelijk zijn in hun hoger beroep. In de visie van de grootouders zijn zij belanghebbende in de procedure via artikel 798 lid 1 Rv, omdat de minderjarige ten tijde van het verzoek van de GI in eerste aanleg feitelijk al meer dan één jaar als behorend tot hun gezin werd verzorgd en opgevoed. Subsidiair beroepen zij zich op artikel 8 EVRM. In de visie van de grootouders is er sprake van een aantasting van hun family life met de minderjarige door de uithuisplaatsing, omdat zij al meerdere jaren een deel van de feitelijke verzorging en opvoeding op zich nemen en de minderjarige tijdens de uithuisplaatsing ook meerdere dagen per week bij de grootouders is. Hun eerste grief richt zich daarom ook tot het oordeel van de rechtbank dat de grootouders geen belanghebbenden

zijn in de procedure, maar informanten. In dat kader wordt ook gewezen op artikel 1:265i BW, waarin staat dat een minderjarige niet blootgesteld mag worden aan verplaatsingen zonder voorafgaande rechterlijke toetsing.

De GI is van mening dat de grootouders niet-ontvankelijk zijn in hun hoger beroep. De grootouders zijn formeel geen pleegouder, hoewel er sprake is van veel contact en grote betrokkenheid. De grootouders hebben niet de minderjarige voor ten minste één jaar als behorend tot hun gezin opgevoed en verzorgd. De minderjarige heeft alleen ter overbrugging tot een plaatsing elders bij grootouders gewoond. Die situatie duurde zeven tot tien maanden.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt het volgende. Volgens het hof kan een beroep op artikel 798 Rv door de grootouders niet slagen. De grootouders hebben de minderjarigen namelijk voorafgaand aan het verzoek van de GI in eerste aanleg niet één jaar aaneengesloten als behorend tot hun gezin verzorgd en opgevoed. Voor wat betreft de stelling van grootouders dat zij op basis van artikel 8 EVRM als belanghebbende aangemerkt dienen te worden overweegt het hof als volgt. Tussen de grootouders en de minderjarige is er sprake van family life. Dit brengt niet met zich mee dat de grootouders ook belanghebbende zijn in de procedure over de uithuisplaatsing. Het hof verwijst naar de uitspraak van de Hoge Raad van 22 april 2022 (ECLI:NL:HR:2022:622). Daarin is bepaald dat appellanten als belanghebbenden dienen te worden aangemerkt, wanneer zij door de beslissing rechtstreeks in hun recht op familie- en gezinsleven worden geraakt. Het hof vindt dat in dit geval de uithuisplaatsing geen inbreuk maakt op het recht op family life van de grootouders. De GI heeft voldoende gemotiveerd betwist dat de grootouders al jaren een aanzienlijk deel van de verzorging en opvoeding van de minderjarige op zich nemen en dat de minderjarige tijdens de uithuisplaatsing meerdere dagen per week bij hun verblijft. Ook het beroep op artikel 1:265i BW kan niet slagen, omdat in een eerdere procedure de rechtbank Limburg wel toestemming heeft verleend voor de verplaatsing van de minderjarige en de grootvader in die procedure wél belanghebbende was.

Conclusie

Het hof verklaart de grootouders niet-ontvankelijk in hun hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-10-2022

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2022:3472

Zaaknummer: 200.311.957_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verhuiszaak. Het oordeel van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:1513) brengt niet met zich mee dat de ouder met eenhoofdig gezag toestemming nodig heeft van de andere ouder om te verhuizen. De rechtbank toetst of terugverhuizing nodig is in het kader van de plicht van de moeder uit artikel 1:247 BW om het contact tussen de minderjarige en de vader te bevorderen.

Feiten en omstandigheden

Vader en moeder hadden een buitenechtelijke relatie. Uit die relatie is de minderjarige geboren. De moeder is op enig moment met de minderjarige naar Portugal verhuisd. De vader heeft met vervangende toestemming van de rechtbank de minderjarige erkend. Tevens is er een omgangsregeling vastgesteld. In juni 2022 heeft de rechtbank de ouders met het gezamenlijk gezag over de minderjarige belast.

De vader verzoekt de rechtbank om te gelasten dat de moeder binnen drie maanden na de beschikking met de minderjarige terug moet verhuizen naar Nederland en dat zij binnen een straal van vijftien kilometer bij de vader vandaan dient te gaan wonen. Subsidiair verzoekt de vader om, indien de moeder niet terugverhuist, hem met het eenhoofdig gezag te belasten alsmede te bepalen dat de minderjarige de hoofdverblijfplaats bij vader heeft. De vader heeft meer subsidiair nog een aantal verzoeken in het kader van een zorgregeling.

De moeder voert verweer. Daarnaast verzoekt de moeder de rechtbank om de vader te veroordelen tot het betalen van kinderalimentatie. Voorts doet ook de moeder een verzoek tot het vaststellen van een zorgregeling, zowel voor het geval dat de moeder in Portugal kan blijven wonen met de minderjarige, als in het geval dat de moeder met de minderjarige moet terugverhuizen naar Nederland.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat vooropstaat dat de beslissing om te verhuizen met een kind een gezagsbeslissing is. Een ouder met eenhoofdig gezag kan deze beslissing in beginsel zonder

toestemming van de andere ouder of vervangende toestemming van de rechtbank, nemen. In deze zaak staat ter discussie of de uitspraak van de Hoge Raad van 15 oktober 2021 (ECLI:NL:HR:2021:1513) zo moet worden uitgelegd dat in dit geval de moeder toestemming van de vader nodig had om naar Portugal te verhuizen. De rechtbank leest in die uitspraak niet dat een ouder die eenhoofdig gezag heeft, vervangende toestemming nodig heeft om te verhuizen met een minderjarige. De Hoge Raad biedt in de visie van de rechtbank een mogelijkheid tot een verbod tot verhuizing of bevel tot terugverhuizing, als instrument om ervoor te zorgen dat het kind contact kan hebben (en kan houden) met beide ouders. In dit geval kon de moeder dus met de minderjarige naar Portugal verhuizen, zonder dat zij daarvoor toestemming nodig had van de vader, omdat zij toentertijd nog met het eenhoofdig gezag over de minderjarige belast was. De criteria uit de jurisprudentie aan de hand waarvan verzoeken tot vervangende toestemming tot verhuizing worden beoordeeld, zijn daarom niet onverkort van toepassing in het onderhavige geval.

De rechtbank dient in dit geval te beoordelen of de moeder aan haar verplichting uit artikel 1:247 BW voldoet, waarin staat opgenomen dat de moeder het contact tussen de minderjarige en de vader moet bevorderen. De vraag is of een bevel tot terugverhuizing een gepaste maatregel is om, in het geval dat de moeder zich niet aan die verplichting houdt, dit alsnog te bereiken. In dat kader overweegt de rechtbank dat het nooit de bedoeling van de ouders is geweest om in gezinsverband samen te leven. De ouders woonden in Nederland altijd al op grote afstand van elkaar en al voor de geboorte van de minderjarige was hun buitenechtelijke relatie verbroken. De moeder wilde naar Portugal verhuizen in verband met de wens om daar een eigen onderneming te starten en om dicht bij haar zus en haar eigen gezin te wonen, met wie zij een hechte band heeft. De rechtbank oordeelt daarom dat de moeder in redelijkheid de beslissing heeft kunnen nemen om met de minderjarige naar Portugal te verhuizen. De moeder toont zich daarnaast sinds enige tijd bereid om mee te werken aan (een uitbreiding van) de zorgregeling. De rechtbank snapt dat het voor de vader het meest wenselijk zou zijn als de minderjarige in Nederland woont. De rechtbank acht het in het belang van de minderjarige om in Portugal te blijven met de moeder. Sinds de minderjarige zich het kan herinneren woont de minderjarige in Portugal en is daar geworteld. De minderjarige heeft goede banden met de familie daar en de vader kan de zorgregeling zowel qua tijd als qua kosten voldoende nakomen. Nu de moeder voldoet aan haar verplichting om het contact tussen de vader en de minderjarige te bevorderen en de vader invulling kan geven aan zijn ouderrol ondanks de afstand, bestaat er naar het oordeel van de rechtbank geen grond om de moeder te bevelen om terug naar Nederland te verhuizen. Het verzoek van de vader wordt ten aanzien daarvan afgewezen.

De rechtbank ziet eveneens geen aanleiding om de hoofdverblijfplaats van de minderjarige te

wijzigen of de vader met het eenhoofdig gezag te belasten. De verzoeken met betrekking tot de zorgregeling en de kinderalimentatie worden aangehouden, op verzoek van partijen tijdens de mondelinge behandeling, zodat zij zelf een poging kunnen wagen om hieromtrent overeenstemming te bereiken.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken van de vader met betrekking tot het bevel tot terugverhuizing, het wijzigen van de hoofdverblijfplaats en de wijziging van het gezag af. De rechtbank houdt de beslissing over de kinderalimentatie en de zorgregeling aan.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-09-2022

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2022:8620

Zaaknummer: C/15/314525 / FA RK 21-1479

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Erkenning door vriendin van moeder vernietigd, vervangende toestemming voor de man om het kind te erkennen verleend. De erkenning van de minderjarige door de man schaadt de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de minderjarige of de belangen van de minderjarige niet.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft het eenhoofdig gezag over de minderjarige, geboren in 2020. De vrouwelijke partner van de moeder (X) heeft de minderjarige erkend. In juli 2021 is door de rechtbank beschikt tot het uitvoeren van een DNA-onderzoek ter beantwoording van de vraag of de man de verwekker van de minderjarige is. Uit het deskundigenrapport van oktober 2021 is gebleken dat de man de biologische vader is. Hierop heeft de bijzondere curator het verzoek tot vernietiging van erkenning van de minderjarige gehandhaafd, daar X niet de biologische moeder van de minderjarige is, en aan de rechtbank meegedeeld dat het verzoek tot het verkrijgen van vervangende toestemming tot erkenning dient te worden toegewezen. De man persisteert bij zijn, voor zover in deze samenvatting van belang, verzoek ter zake van het verkrijgen van vervangende toestemming tot erkenning van de minderjarige.

Beoordeling en motivering

Vernietiging erkenning

De moeder en X menen dat een belangafweging vooraf behoort te gaan aan het tenietgaan van het juridisch ouderschap van X. Ze verwijzen daarbij naar artikel 3 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) en aanbeveling nr. 45 van de Staatscommissie Herijking ouderschap, Kind en ouders in de 21ste eeuw. Vernietiging van de erkenning zou betekenen dat de minderjarige slechts één juridische ouder heeft, wat zij niet in het belang van de minderjarige achten. Bovendien stellen zij dat het al dan niet bestaan van een bloedband niet het enige noch het doorslaggevende criterium en een te simplistische benadering voor de erkenning van het kind is. Biologisch ouderschap is geen vereiste voor de aanvaarding van ouderschap en in de Wet lesbisch ouderschap wordt het uitgangspunt van

het vermoeden van biologisch verwantschap losgelaten. Zij stellen dat X uitvoering geeft aan het ouderschap – wat zij wil intensiveren – en de moeder en X hebben al acht jaar een stabiele relatie. De moeder en X achten een onderzoek door de Raad voor de Kinderbescherming naar de vraag of een vernietiging van de erkenning door X de belangen van de minderjarige niet zal schaden gewenst.

De rechtbank overweegt dat vaststaat dat de man de biologische vader van de minderjarige is. Verder is niet gebleken dat de moeder en X een gezamenlijke huishouding voeren of hier naar streven. De rechtbank acht derhalve voldoende grond aanwezig voor vernietiging van de erkenning door X. De rechtbank is van oordeel dat het in het belang van de minderjarige is dat zijn werkelijke afstamming duidelijk vast kan worden gelegd en wijst het verzoek tot vernietiging van de erkenning toe en passeert daarbij de door de moeder en X ingenomen stellingen. Het staat de moeder vrij om X in het leven van de minderjarige te betrekken, waarvoor erkenning niet noodzakelijk is. Dit telt temeer daar de moeder er mee bekend was dan wel had kunnen zijn dat de man betrokken wilde worden bij het leven van de minderjarige, waarover de moeder ieder gesprek met de man afhield.

Vervangende toestemming tot erkenning

De rechtbank verwijst naar het bepaalde in artikel 1:204 lid 3 BW inzake de vervangende toestemming van de rechtbank voor de erkenning van een kind door een man en overweegt vervolgens dat er sprake is van een belangenafweging. Zowel de man als de minderjarige hebben er belang bij dat hun relatie rechtens wordt erkend als een familierechtelijke betrekking. Hierbij kan het belang van de man echter niet zo zwaar wegen dat de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de minderjarige of de belangen van de minderjarige geschaad zouden worden in geval van erkenning door de man. Van schade aan de belangen van het kind is sprake wanneer er reële risico's zijn dat hij wordt belemmerd in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling.

De man stelt dat hij de moeder meermalen (ook voor de geboorte van de minderjarige) heeft verzocht om hem toestemming voor erkenning te verlenen. De man acht het in het belang van de minderjarige dat de juridische situatie overeenstemt met de feitelijke situatie. De bijzondere curator adviseert het verzoek van de man toe te wijzen.

De moeder vreest dat de man er niet daadwerkelijk voor de minderjarige zal zijn en geen wezenlijke rol in het leven van de minderjarige zal spelen. Zij acht erkenning van de familierechtelijke betrekking tot de man niet in het belang van de minderjarige. De moeder stelt voorts dat zij de hoofdverzorger is voor de minderjarige en zijn primaire hechtingspersoon en dat zij bang is voor de man en voor zijn door haar ervaren

onberekenbare en agressieve gedrag. Ze heeft er geen vertrouwen in dat zij met de man een positieve en constructieve ouderrelatie zal kunnen opbouwen.

De rechtbank is van oordeel dat de moeder haar vrees onvoldoende heeft onderbouwd en dat deze slechts gebaseerd is op haar weerstand om de man in het leven van zichzelf en de minderjarige toe te laten. De rechtbank merkt op dat erkenning enkel zal gelden als een formalisering van een feitelijke situatie, namelijk dat de man de biologische én juridische vader van de minderjarige is en dat de man en de minderjarige het verdienen dat die afstammingsrelatie formeel wordt vastgelegd en erkend. Erkenning leidt er immers niet automatisch toe dat de moeder een actieve, positieve en constructieve ouderrelatie met de man dient op te bouwen. Of dit in het belang van de minderjarige is zal pas op een later moment aan de orde komen.

De rechtbank oordeelt dat de erkenning van de minderjarige door de man de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de minderjarige of de belangen van de minderjarige niet schaadt en dat zowel de man als de minderjarige er belang bij hebben dat hun relatie wordt geformaliseerd en rechtens wordt erkend als een familierechtelijke betrekking. De erkenning in casu is, volgens de rechter, slechts de formalisering van het bestaan van de familiale band en er is geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat er ten gevolge van de erkenning reële risico's ontstaan dat de minderjarige zal worden belemmerd in een evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank aan de man vervangende toestemming verlenen – welke de toestemming van de moeder vervangt – voor erkenning van de minderjarige. Deze mogelijkheid ontstaat echter niet voordat de uitspraak van de vernietiging van de erkenning door X kracht van gewijsde heeft verkregen.

Conclusie

De rechtbank vernietigt de erkenning van de minderjarige door X en verleent de man toestemming tot erkenning van de minderjarige. De rechtbank bepaalt verder dat de verzoeken inzake de gezagsvoorziening en de omgangsregeling zullen worden behandeld op een nader te bepalen terechtzitting.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-02-2022

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2022:6733

Zaaknummer: C/09/606065 / FA RK 21-290

Wetsartikelen: